Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Negurița Veaceslav

Dosarul nr. 3a-3243/25

2-24091722-02-3a-12112025

D E C I Z I E

dispozitiv

21 ianuarie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:

Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

Grefier Lupan Tatiana

Interpret Petrov Natalia

a examinat în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Șevciuc Ștefan în numele lui **********împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 13 mai 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de **********împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Șevciuc Ștefan în numele lui **********.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 13 mai 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Negurița Veaceslav
Dosarul nr. 3a-3243/25
2-24091722-02-3a-12112025

D E C I Z I E

21 ianuarie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Lupan Tatiana
Interpret Petrov Natalia

examinând în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Șevciuc Ștefan în numele lui **********împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 13 mai 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de **********împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 15 august 2024, **********a depus o acțiune în instanța de judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând anularea deciziei nr. 3924/24/DAA din 15 iulie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil și obligarea Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație să-i acorde una din formele de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că decizia în cauză este una neîntemeiată unde se încalcă grav un șir de principii fundamentale consfințite atât la nivel național (*art. 11 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, art. 19 alin. (3) din Constituția RM*) cât și la nivel internațional (*art. 5 alin. (1) din CEDO*), iar temeiurile invocate, drept unele formale menite să restrângă nefondat dreptul la azil a persoanei.

Astfel, reclamantul a susținut că în cadrul interviului realizat de Direcția azil și apatridie al IGM, au fost indicate un șir de circumstanțe importante și anume faptul că a plecat din țara de origine datorită războiului iscat dintre Federația Rusă și Ucraina. Acesta are o frică de a nu fi mobilizat și implicat în acțiunile militare care se desfășoară între aceste două țări, nu susține politica agresivă a Federației Ruse în Ucraina.

De altfel, reîntoarcerea în Federația Rusă pentru reclamant prezintă un pericol real pentru viața sa, sănătatea, libertatea și securitate, datorită încălcării sistematice a drepturilor omului, a libertății de exprimare și a legilor anticonstituționale adoptate, și de aceea roagă să-i fie acordat azil în R. Moldova.

Suplimentar, reclamantul a menționat că Duma de Stat a Federației Ruse a adoptat Legea federală nr. 32-FZ din 04 martie 2022, privind modificările la Codul penal al Federației Ruse și art. 31 și 151 din Codul de procedură penală al Federației Ruse, prin care stabilește răspunderea penală pentru difuzarea de informații în mod deliberat false cu privire la utilizarea Forțelor Armate a Federației Ruse, precum și pentru acțiunile publice ce vizează discreditarea armatei ruse și acțiunile organelor de stat în străinătate.

Potrivit acestei legi, orice critică sau exprimare a dezacordului cu acțiunile armatei ruse în Ucraina se pedepsește cu amenda de la 700.000 la 1.500.000 de ruble, sau muncă corecțională de până la 1 an, sau muncă forțată până la 3 ani sau închisoare până la 3 ani.

Suplimentar, potrivit Legii federale din 14 aprilie 2023 nr. 127-FZ „*a citației electronice*”, actele de convocare pentru armată se consideră predate la trimitere, și nu la primire. La 7 zile de la trimiterea prin scrisoare recomandată și/sau în formă electronică, citația este considerată înmânată și restricții de drepturi încep să se aplice conscrisului, în primul rând interdicția de a părăsi Federația Rusă.

Persoanele care ignoră citația fără un motiv întemeiat (vătămare, decesul unei rude, etc.) sunt private de drepturile lor, nu pot să se înregistreze ca un antreprenor

individual, nu pot deveni liber profesioniști, nu pot să vândă/donează imobile, nu pot să înregistreze vehicule și să încheie contracte de împrumut.

Aceste măsuri se aplică automat și se anulează numai la sosirea conscrisului la biroul de înrolare militară. Dacă un conscris se prezintă, dar dorește să conteste decizia comisiei, procedura de contestație nu suspendă decizia comisiei. Adică, dacă ați fost chemat și ați început procedura de contestație, atunci va trebui să așteptați rezultatul contestației în timpul serviciului militar.

În context, a menționat că prin Legea federală Nr. 212-FZ din 13 iunie 2023 „*Cu privire la procedura de ieșire din Federația Rusă și intrarea în Federația Rusă*”, în conformitate cu care, un cetățean care a primit o citație este obligat să predea pașaportul străin „pentru păstrare” Ministerului Afacerilor de Interne rus, înainte de încheierea duratei sale de serviciu, iar în unele cazuri până la 5 ani de la încheierea duratei sale de serviciu.

Din cele menționate supra, guvernul Federației Ruse, contrar constituției și drepturilor omului, creează toate condițiile pentru a chema cât mai mulți oameni în armată pentru a-și continua războiul ilegal, prădător și sângeros din Ucraina.

În aceste circumstanțe și condiții, reclamantul susține că întoarcerea lui pe teritoriul Federației Ruse, reprezintă un pericol pentru sănătatea și viața sa. Posibil că citația a și fost deja emisă pe numele său, dar nu a avut ocazia să o vadă nici electronic, nici, mai ales, în scris. În cazul ipotetic al întoarcerii sale, într-un astfel de scenariu, la traversare, îi va fi luat pașaportul și va fi dus direct la biroul de înregistrare și înrolare militară, unde s-ar putea să fie recrutat și trimis în zona de război.

Reclamantul mai menționează că în mod oficial, legea rusă interzice trimiterea cetățenilor care îndeplinesc serviciul militar în zona de luptă, cu toate acestea, de facto, acest lucru se întâmplă. Recruților sub presiune, li se cere să încheie un contract cu Ministerul Apărării și să treacă la servicii contractuale, după care sunt trimiși „legal” pe front.

Există cazuri în care semnăturile recruților au fost falsificate și trimiși pe front ca „voluntari”.

O altă opțiune este serviciul civil alternativ, unde pentru a trece la acest serviciu, este necesar depunerea unei cereri și demonstrarea comisiei că solicitantul are anumite convingeri nespecificate, de natură religioasă sau personală care nu îi permit să efectueze serviciul militar.

Cu toate acestea, pe timp de pace, aproximativ jumătate din cererile depuse au fost respinse, din cauza credințelor „nedovedite”, care în prezent sunt refuzate mult mai des.

Altă posibilitate pe care o vede solicitantul de azil în cazul întoarcerii sale în Federația Rusă este evaziunea permanentă de înrolare în armată, în caz de înrolare

fuga din armată (dezertarea) sau să se predea soldaților ucraineni, cu condiția să nu fie rănit sau ucis.

În plus, un alt moment despre care nu se vorbește și nu este pe larg răspândit este că autoritățile locale iau o serie de măsuri proprii pentru recrutare. Printre cunoscuții solicitantului s-a întâmplat că aceștia au fost reținuți de polițiști chiar în metrou, sau pătrundeau în apartamentele acestora fără voie, veneau la 6 dimineața și sunau la interfon pentru a li se deschide ușa.

Pe lângă aceasta, un prieten de al solicitantului a fost informat printr-o scrisoare de la consiliul raional în care locuiește, că orientarea lui a fost distribuită plutoanelor locale ale corpului didactic și că îl vor reține și îl vor duce la biroul de înmatriculare și înrolare militară.

Cu alte cuvinte, **********a remarcat că, dacă se întoarce în Federația Rusă, nu va putea să stea acasă în liniște, va fi nevoit să ducă o viață asemănătoare unui criminal adevărat dat în căutare. Va trebui să folosească mai puțin transportul în comun, să apară mai puțin în locuri aglomerate, să traverseze rapid strada pe partea opusă, dacă vede oameni în uniformă și așa mai departe.

De altfel, reclamantul a subliniat că a oferit suficiente detalii cu privire la elementul material al cererii, însă IGM a conchis că temerea invocată de **********nu este întemeiată și nu există o probabilitate reală că în cazul întoarcerii în țara sa de origine, viața și integritatea corporală a acestuia va fi pusă în pericol, nu exista o probabilitate rezonabilă ca dânsul sa fie supus unor acțiuni de persecuție.

Reclamantul mai menționează faptul că solicitanții de azil de multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că la părăsirea țării de origine aceștia nu dispun de suficient timp și garanții că nu vor fi supuși persecuțiilor de către agenții de persecuție.

Astfel, reclamantul consideră că se încadrează în prevederile art. 44 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 și cade sub incidența art. 16 și art. 19 al Legii citate, considerent din care urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislație, deoarece integritatea vieții și sănătății este supusă unui risc real la întoarcerea în tara sa.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 13 mai 2025, acțiunea înaintată de **********împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 11 iunie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut de art. 232 alin. (1) Cod administrativ*), avocatul Șevciuc Ștefan, acționând în interesele lui **********, a

înaintat cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 13 mai 2025, iar la 24 noiembrie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut de art. 232 alin. (2) Cod administrativ*), a fost înregistrată cererea de apel motivată împotriva hotărârii instanței de fond, prin care s-a solicitat casarea actului judecătoresc și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel, făcând trimitere la conceptul reflectat în Convenția privind statutul refugiaților (1951), Protocolul adițional la această Convenție (1967) și art. 17 din Legea 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în R. Moldova, partea apelantă a reiterat că, solicitantul **********, a plecat din țara de origine datorită războiului iscat dintre Federație Rusă și Ucraina. Acesta are o frică de a nu fi mobilizat și implicat în acțiunile militare care se desfășoare între aceste două țări. Nu susține politica agresivă a Federației Ruse în Ucraina. Reîntoarcerea în Federația Rusă pentru **********prezintă un pericol real pentru viața sa sănătatea, libertatea și securitate, datorită încălcării sistematice a drepturilor omului, a libertății de exprimare și a legilor anticonstituționale adoptate, și de aceea roagă să-i fie acordat azil în RM.

De asemenea, s-a invocat că **********, nu este de acord cu decizia de refuz a solicitării de azil și consideră că în cazul său nu a fost examinat multiaspectual, nu au fost luate în considerare cele invocate în modul corespunzător, nu au fost luate în considerare toate nuanțele, riscurile și pericolele care-l amenință la întoarcerea în țara sa de origine.

În context, partea apelantă a subliniat că în decizia nr. 3924/24/DAA din 15 iulie 2024, autoritatea publică a făcut trimitere la patru rapoarte internaționale referitoare la situația Federația Rusă, în primul raport menționându-se că numărul soldaților a fost crescut cu 15% printr-un de prezidențial, datorita conflictului cu Ucraina, al doilea raport conținând elemente despre serviciul civil alternativ, care în realitate nu funcționează, al treilea raport menționează că președintele țării a declarat că până la finele anului, pace între Ucraina și Federația Rusă nu va exista până nu vor fi atinse obiectivele sale și că nu este nevoie de recrutate suplimentară, dar 1.500 de bărbați sunt recrutați zilnic, iar potrivit celui de al patrulea raport, în prezent, pe teritoriul Federației Ruse nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

De asemenea, autoritatea publică ar fi concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara sa de origine într-un mod forțat.

Or, făcând trimitere la prevederile art. 45 alin.(1) și art. 46 alin.(1), 47-48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, partea apelantă consideră că informația din țara de origine a solicitantului menționate de către Direcția azil și apatridie al IGM, nu are relevanță speței, deoarece informațiile prezentate țin de o altă perioadă de timp.

De altfel, apelantul a precizat că cererea de azil a fost depusă în luna iunie-iulie a anului 2023, decizia contestată a fost emisă la 15 iulie 2024, pe când Direcția azil și apatridie al IGM a folosit rapoartele cu informația din țara de origine din 24 noiembrie 2024 și 14 decembrie 2024.

În altă ordine de idei, apelantul a subliniat că, la fel, ca și pentru alți solicitanți a unei forme de protecție, operează „beneficiul dubiului" conform art. 44 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, deoarece solicitanții de azil de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că la părăsirea țării de origine aceștia nu dispun de suficient timp și garanții că nu vor fi supuse persecuțiilor de către agenții de persecuție enumerați la art. 47 al Legii susmenționate.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, apelantul **********și reprezentantul apelantului, avocatul Șevciuc Ștefan au susținut cererea de apel și au solicitat admiterea acesteia în sensul declarat.

Reprezentantul intimatului, Armanu Igor, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea fără modificări a hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a

retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; acțiunea nu a fost semnată și depusă în interesele lui **********, iar reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că, în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării admisibilității fiind depășită, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, conform art. 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile atașate cauzei și dosarul administrativ se atestă că **********, născut la ***** în or. Omsk, Federația Rusă, cetățean al Federației Ruse, de naționalitate rus, la 17 aprilie 2022 a plecat din țara de origine venind în Republica Moldova.

La 30 iunie 2023, **********s-a adresat cu cerere de azil către Direcția de azil și integrare a Biroului Migrație și azil (actualmente Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune), invocând că prietena sa este cetățean al Ucrainei, iar dat fiind faptul că la moment pe teritoriul Ucrainei au loc acțiuni militare, dânsul a avut nevoie să o scoată într-o țară sigură.

Totodată, solicitantul a relatat că fiind în Federația Rusă, a semnat avizul de înrolare la Comisariatul Militar, iar din considerent că nu s-a prezentat la timp la Comisariatul Militar a fost dat în căutare (potrivit Portalului Electronic) și i-a fost aplicată amendă.

De asemenea, solicitantul a menționat ca a fost informat de mama sa precum că la domiciliu a fost căutat de către angajații Comisariatului Militar.

În continuare, solicitantul a specificat că condamnă conflictul militar din Ucraina și îl califică, drept criminal. Totodată are teama de a reveni în Federația Rusă, din considerent că pe canalul „YouTube” și-a expus propriile viziuni politice critice împotriva politicii ruse, fapt pentru care consideră ca va fi urmărit din partea autorităților naționale ale Federației Ruse.

La caz, prin decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, nr. 3924/24/DAA din 15 iulie 2024, cererea de azil a fost respinsă

Nefiind de acord cu soluția autorității publice, **********s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că potrivit art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a

unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Lege, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;
- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Prevederile art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008 stipulează că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

În conformitate cu prevederile art. 51 alin. (1)-(7) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl

determină să ceară protecție; Nu se admite depunerea cererilor de azil în afara teritoriului Republicii Moldova; Autoritățile competente nu pot refuza primirea cererii de azil pe motiv că a fost depusă tardiv; Nu se admit cereri colective; În cazul minorului neînsoțit, cererea de azil se depune de reprezentantul lui legal; În cazul persoanei în privința căreia este instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, cererea de azil se depune de către tutore, după numirea lui; În cazul în care solicitantul nu știe să scrie, funcționarul care primește cererea completează cererea potrivit declarației orale a solicitantului. Cererea este semnată de solicitant, funcționar și interpret. În cazul în care solicitantul nu poate semna, se aplică amprenta lui digitală.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Potrivit art. 60 alin. (1)-(5) din Lege, după intervievarea solicitantului de azil, în baza informației pregătite de Direcția azil și integrare, șeful acestei direcții emite una din următoarele decizii: a) recunoașterea statutului de refugiat; b) acordarea protecției umanitare; c) respingerea cererii de azil; Decizia privind acordarea protecției umanitare va cuprinde și motivele nerecunoașterii statutului de refugiat; Orice decizie a Direcției azil și integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poștală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie; În cazul acordării unei forme de protecție, Direcția azil și integrare informează beneficiarul despre drepturile și obligațiile sale; În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul și termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum și obligația de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la

expirarea termenului de 15 zile de la data rămânerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Norma art. 63 alin. (2) lit. a) din Lege stabilește că cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportate la circumstanțele cauzei, Completul specializat apreciază ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului.

Or, cu referire la temeiul expus de către **********, de acordare a statutului de refugiat, bazat pe temerea lui de a fi mobilizat în forțele armate pentru a participa la conflictul armat, Completul de judecată reține că potrivit pct. 168 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, o persoană nu este refugiat dacă singurul motiv de dezertare sau de sustragere de la incorporare este aversiunea sa față de serviciul militar sau teama de luptă.

Astfel, argumentele reflectate în acest sens, nu pot fi reținute de către instanță, acestea fiind irelevante.

Mai mult ca atât, analizând situația, Completul de judecată a identificat că solicitantul s-a aflat în afara țării sale de origine nu din cauza temerilor invocate în acțiune, or, în interviul din 08 mai 2024, a declarat că nu a avut probleme cu autoritățile sau în societate, menționând doar că se teme de mobilizarea militară în Rusia și nu dorește să participe la acțiuni militare împotriva Ucrainei.

Instanța reține că **********nu a demonstrat aplicarea unor acte de persecuție în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, care să constituie o încălcare gravă a drepturilor fundamentale ale omului. Nu au fost prezentate probe privind violență fizică sau psihică, măsuri legale, administrative sau judiciare discriminatorii, sau alte acțiuni disproporționate care să cadă sub incidența clauzelor de excludere.

Astfel, instanța de apel concluzionează că **********a părăsit țara de origine fără a exista circumstanțe care să îl oblige să facă acest lucru. Plecarea sa nu a fost determinată de existența unui risc real de persecuție sau de tratamente inumane în Federația Rusă.

Instanța de apel subliniază că acordarea statutului de refugiat nu poate fi bazată doar pe sentimentul subiectiv de frică al solicitantului, ci trebuie analizat prin prisma situației obiective care îl justifică. Conceptul de „temeri bine întemeiate” include atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru a stabili existența acestor temeri trebuie să fie analizate ambele aspecte.

Conform actelor prezentate și declarațiile solicitantului de azil **********și raportându-le la situații concrete, Completul atestă temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea deciziei nr. 3924/24/DAA din 15 iulie 2024, prin care a fost respinsă cererea de azil, or **********, nu a dovedit că a fost sau poate fi supus persecuției în țara de origine sau că există un risc real de vătămări grave.

De altfel, instanța de judecată poate acorda protecție internațională, doar atunci când există dovezi clare și suficiente cu privire la pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

Mai mult ca atât, instanța de apel subliniază că pentru admiterea cererii de azil, este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Cu toate acestea, **********nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Deci, în lipsa unor probe care să demonstreze altfel, este relevant faptul că, autoritățile naționale din țara de origine a lui **********, nu au întreprins măsuri împotriva reclamantei/apelante, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

Suplimentar, instanța de apel reiterează că în cadrul procedurii administrative, **********nu a putut demonstra faptul că ar fi fost supus condamnărilor în țara sa de origine, precum și că în privința lui ar fi fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova, care ar fi fost suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

De asemenea, în detrimentul obligației de a depune cererea de azil imediat ce a intrat în țara gazdă, în conformitate cu prevederile art. 51 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, Completul de judecată menționează că, deși **********a intrat pe teritoriul R. Moldoa la 17 aprilie 2022, acesta a depus cererea de azil la 30 iunie 2023, adică peste 1 an, ceea ce demonstrează indirect că ultimul nu se simțea persecutat, cererea fiind depusă după expirarea termenului legal de ședere în R. Modova.

În același sens, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în tara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații, a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În urma analizei circumstanțelor elucidate în decizia contestată în coroborare cu declarațiile apelantului, instanța reține că acesta nu a fost supus unor tratamente similare celor din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31 mai 1998.

În speță, autoritatea publică pârâtă a manifestat buna credință și diligență impusă de lege și a examinat cererea reclamantului și din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare în conformitate cu art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270, însă nu a putut să emită o decizie favorabilă reclamantului, deoarece: nu se identifică existența riscului serios de tortură, tratamente/pedepse inumane sau degradante sau amenințări grave și individuale la adresa vieții sau integrității corporale a reclamantului; solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească Federația Rusă în mod forțat, circumstanțe, în baza cărora autoritatea publică pârâtă corect a ajuns la concluzia că cererea lui **********nu îndeplinește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 al Legii privind azilul în Republica Moldova.

Complementar, instanța consideră relevantă concluzia Curții Europene pentru Drepturile Omului în cauza Vilvarajah și alții contra Regatului Unit (referitoare la respingerea unor solicitanți de azil din Sri Lanka), potrivit căreia nici Convenția, nici Protocoalele acesteia nu consacră un drept absolut la azil politic. În asemenea

circumstanțe, o simplă posibilitate de tratamente rele nu constituie, prin ea însăși, o încălcare a art. 3.

În concluzie, instanța de apel subliniază că solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Prin urmare, instanța de apel conchide ca fiind întemeiată și legală soluția instanței de fond, or, pentru a fi anulat un act administrativ, exercitând dreptul său la acțiune, persoana urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

De altfel, deși apelantul a criticat conținutul motivării deciziei contestate și anume faptul că autoritatea publică s-ar fi referit la niște rapoarte emise ulterior adoptării soluției de respingere a cererii de azil, Completul subliniază că nici în prima instanță și nici la examinarea cauzei în ordine de apel, **********nu a demonstrat admiterea încălcărilor la emiterea actului administrativ contestat, care în esență ar putea schimba soluția în favoarea sa, or, legalitatea actului administrat nefiind pusă la îndoială și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente.

Potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul de refugiat, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are” la baza definiției date, rezultă că solicitanta de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

Astfel în urma celor relatate, s-a apreciat că solicitantul nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni

intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă pentru sine din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo. În acest sens apreciază autoritatea publică pârâtă că, nu rezultă existența unei temeri întemeiate. Totodată, s-a apreciat că solicitanta de azil a părăsit țara de origine în mod legal având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce constată faptul că dânsa nu se afla în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național.

Potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

În context, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, iar instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor.

În altă ordine de idei, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că utilizând calea de atac - apelul, **********nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, ce au fost dezbătute și corect respinse.

Suplimentar, cu privire la „beneficiului dubiului", instanța de apel susține că, deși art. 44 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova consacră principiul beneficiului dubiului în favoarea solicitantului, aplicarea acestuia nu este absolută și nu exonerează solicitantul de obligația de a prezenta un minim de indicii sau fapte plauzibile în susținerea cererii sale.

Din perspectiva normei citate se poate reține că în cazul în care anumite aspecte nu pot fi probate prin mijloace directe, dar declarațiile solicitantului sunt coerente, verosimile și conforme cu informațiile generale cunoscute despre țara de origine, autoritățile pot acorda protecție, interpretând îndoielile în favoarea acestuia.

Or, în prezenta cauză reclamantul nu a furnizat suficiente detalii concrete, individualizate sau susținute prin elemente externe (chiar indirecte), care să permită verificarea credibilității sale.

În consecință, nu poate fi aplicat în mod automat beneficiul dubiului, în lipsa unei credibilități minime și a unei concordanțe între declarații și realitatea documentată privind situația din țara de origine. Interpretarea extensivă și automată a acestui principiu ar lipsi autoritatea de evaluare de instrumentele necesare pentru a combate eventuale cereri abuzive.

Potrivit Ghidului UNHCR privind standardele de probă în procedurile de azil (2003), beneficiul dubiului (*benefit of the doubt*) poate fi aplicat doar atunci când solicitantul a oferit o relatare coerentă, credibilă și completă, iar anumite detalii nu pot fi probate obiectiv din motive independente de voința sa. Astfel, beneficiul nu poate fi acordat în absența unei narative verosimile și bine susținute, care să corespundă cu situația generală din țara de origine.

Această poziție este reflectată și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*J.K. și alții vs Polonia, 2016, Marea Cameră*), unde Curtea a statuat că reclamantul trebuie să demonstreze „un risc real și personal de a fi supus la tratamente inumane sau degradante” și că povara probei nu este inversată în mod automat în favoarea solicitantului. Simplul fapt că probele directe lipsesc nu este suficient pentru a garanta protecția, în absența unei minime coerențe și veridicități.

Prin urmare, beneficiului dubiului nu poate compensa lipsa credibilității și a unor fapte verosimile, iar cererea de protecție rămâne nefondată în condițiile art. 6 și 44 din Legea menționată.

Finalmente, din considerentele menționate și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Șevciuc Ștefan în numele lui **********.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 13 mai 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval

Andrei